

Sygn. akt VI ACa 1590/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Małgorzata Kuracka

Sędzia SA – Małgorzata Manowska

Sędzia SO (del.) – Agnieszka Owczarewicz (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Ewelina Murawska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa głównego (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o nakazanie

i z powództwa wzajemnego (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o nakazanie i zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 sierpnia 2013 r.

sygn. akt XX GC 769/12

I oddala obie apelacje;

II znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1590/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo główne (...) spółka z o.o. w W. o nakazanie (...) spółce z o.o. w W. złożenia pisemnego oświadczenia zawierającego przeprosiny za naruszenie dóbr osobistych w odwołaniu wniesionym w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego prowadzonego przez (...) Szpital Specjalistycznego (...) w K., jakoby oferta (...) spółka z o.o. wprowadzała w błąd poprzez przypisanie wyrobowi medycznemu (...) właściwości, których nie posiada oraz poprzez sugerowanie zastosowania lub właściwości wyrobu innych niż deklarowane przy wykonaniu oceny zgodności i stanowiła czyn nieuczciwej konkurencji poprzez przypisanie stentowi właściwości, których nie posiada ..." i jest „niezgodna z ustawą – narusza

bowiem (...) art. 11 ust. 4 tej Ustawy, poprzez oznakowanie znakiem CE sprzętu (stent), który zgodnie z trzecim wydaniem instrukcji, nie spełnia odnoszących się do niego wymogów, a także narusza postanowienia Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. (Dz.U. nr 166, poz. 1360 ze zm.) o systemie oceny zgodności ...” i doręczenie tego oświadczenia pismem poleconym, za potwierdzeniem odbioru na adresy 26 wymienionych osób prawnych oraz doręczenie powódce dowodów (potwierdzeń odbioru) doręczanych oświadczeń.

Sąd Okręgowy oddalił również powództwo wzajemne (...) spółka z o.o. w W., w którym to powództwie powódka wzajemna żądała: nakazania (...) spółce z o.o. w W. zaniechania naruszania jej dóbr osobistych poprzez twierdzenie, że rzekomo zawarła ona zabronione porozumienie antykonkurencyjne z (...) spółką z o.o., mające na celu wyeliminowanie z postępowań przetargowych ofert spółki (...); złożenia pisemnych przeprosin za powyższe; zaniechania prowadzenia w przyszłości niedozwolonych działań, polegających na informowaniu, w tym informowaniu w ramach instrukcji obsługi wyrobu medycznego (...) oraz w ramach składania ofert sprzedaży lub dostawy, o tym, że wyrób ten może być stosowany z ciśnieniem wyższym niż 16 bar oraz zasądzenia na jej rzecz od pozwanej wzajemnej odszkodowania w wysokości 3.712 zł tytułem odszkodowania za zysk, który powódka wzajemna utraciła, na skutek podawania przez pozwaną wzajemną w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego nieprawdziwej informacji, co skutkowało niezasadnym nieodrzuconiem oferty pozwanej wzajemnej.

Powyższe rozstrzygnięcie sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. uczestniczyły w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego nr (...) na dostawę wyrobów medycznych do procedur kardiologicznych – Pakiet (...), w przetargu nieograniczonym ogłoszonym przez (...) Szpital Specjalistyczny (...) w K., oferując stenty. Przetarg wygrała spółka (...), o czym zamawiający powiadomił oferentów 30.04.2012 r. Nie zgadzając się z rozstrzygnięciem zamawiającego, 15.05.2012 r. spółka (...) złożyła odwołanie do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej Urzędu Zamówień Publicznych w W., kwestionując zgodność oferty powódki z istotnymi warunkami zamówienia określonymi w specyfikacji. Zastrzeżenia pozwanej wynikały z posiadanej przez tę spółkę dokumentacji dotyczącej produktu, odnoszonej do specyfikacji istotnych warunków zamówienia. Składając odwołanie spółka (...) posiłkowała się argumentami (...) spółki z o.o. w W. przywołanymi przez Krajową Izbę Odwoławczą w wyroku wydanym 7.05.2012 r. w sprawie (...), uwzględniającym odwołanie (...) od rozstrzygnięcia przetargu ogłoszonego przez Wojewódzki Szpital (...) w T.. Ostatecznie jednak odwołanie zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z 2.07.2012 r. wydanym w sprawie sygn. akt VIGa 79/12. Sporządzając odwołanie (...) dysponowała wyrokiem uwzględniającym odwołanie (...) zanim – 17.05.2012 r. - otrzymała go z (...), która dopiero 11.06.2012 r. umieściła go na stronie internetowej Urzędu Zamówień Publicznych. Pracownicy obu spółek kontaktowali się ze sobą. Sąd ustalił, że działania ich nie miały charakteru porozumienia antykonkurencyjnego i nie zmierzały do wykluczenia spółki (...) z postępowań w sprawach zamówień publicznych. Odpisy odwołania zostały doręczone przez zamawiającego wszystkim uczestnikom postępowania.

Przedstawione przez nią dokumenty zostały zaakceptowane przez (...) Szpital Specjalistyczny (...), jako potwierdzające wymagania stawiane w SIWZ. Wyrokiem z 25.05.2012 r., wydanym w sprawie sygn. akt (...), Krajowa Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie (...). Nie uwzględniła przy tym nowych zarzutów zgłoszonych przez tę spółkę po jego złożeniu.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego, sąd I instancji nie znalazł podstaw do uwzględnienia ani powództwa głównego, ani powództwa wzajemnego.

Sąd Okręgowy podkreślił, że uznanie konkretnego działania za czyn nieuczciwej konkurencji wymaga ustalenia, na czym ono polegało i zakwalifikowania go pod względem prawnym przez przypisanie mu cech konkretnego deliktu wskazanego w Rozdziale 2. u.z.n.k. (Czyny nieuczciwej konkurencji - art. 5-17) lub deliktu tam nieujętego ale odpowiadającego hipotezie art. 3 ust. 1. Czyny konkurencyjne powinny być badane przede wszystkim w świetle przesłanek określonych w przepisach art. 5-17 u.z.n.k. i dopiero, gdy nie mieszczą się w dyspozycji któregośkolwiek z tych przepisów, podlegają ocenie według klauzuli generalnej z art.3. W ocenie sądu, działanie spółki (...) nie

wyczerpywały przesłanek czynu nieuczciwej konkurencji stypizowanego w art. 14 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 2 u.z.n.k. Wnosząc odwołanie od rozstrzygnięcia przetargu na wyroby medyczne do procedur kardiologicznych (w Pakiecie 47), pozwana główna korzystała z przysługujących jej uprawnień, zgłaszając zarzuty oparte na wiedzy i doświadczeniu jej pracowników. Sąd Okręgowy podkreślił, że pismo zostało napisane w sposób wyważony, nieodbiegający od innych tego rodzaju pism, składanych w postępowaniach cywilnych i administracyjnych, z użyciem sformułowań właściwych językowi prawnemu i prawniczemu.

Sąd i instancji stanął na stanowisku, że powódka główna nie zaoferowała dowodu na to, że pozwana główna w sposób celowy rozpowszechniała informacje, wiedząc o tym, że są one nieprawdziwe i co najmniej godząc się z tym, że jej działanie wyrządzi szkodę spółce (...) lub przysporzy jej samej korzyści, w efekcie wygrania przetargu i realizacji zamówienia. Taki cel działania (...) nie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań świadków.

Zdaniem Sądu, ocena zgodności lub sprzeczności z prawdą kwestionowanych przez powódkę główną sformułowań w odwołaniu wymaga wiedzy specjalnej i w tym zakresie powódka nie wykazała inicjatywy dowodowej.

Analizując powództwo pod kątem naruszenia dóbr osobistych powódki głównej, sąd I instancji nie podzielił przekonania powódki głównej, że oceniając obiektywnie, kwestionowane sformułowania zawarte w odwołaniu (...) od rozstrzygnięcia przetargu mogą naruszać jej dobra osobiste. Sąd Okręgowy podkreślił, że pozwana główna, będąca uczestnikiem postępowania w sprawie zamówienia publicznego, skorzystała z przysługujących jej uprawnień, aby doprowadzić do prawidłowego – w jej przekonaniu – rozstrzygnięcia przetargu. Jej twierdzenia mają swoje uzasadnienie, które jednak nie spotkało się z aprobatą właściwej dla rozstrzygnięcia sporu Krajowej Izby Odwoławczej. Niezgodność z prawdą stawianych zarzutów wymyka się ocenie sądu ze względu na brak wiedzy specjalistycznej i niezgłoszenie przez powódkę główną dowodu z opinii biegłego. Forma odwołania i zawarte w nim sformułowania nie odbiegają od norm przyjętych w postępowaniach cywilnych i administracyjnych.

Odnosząc się do żądań objętych powództwem wzajemnym sąd I instancji uznał, że stawiany pozwanej wzajemnej zarzut naruszenia dóbr osobistych oparty został na fragmentarycznym odczytaniu wypowiedzi pełnomocnika powódki głównej, który w całości brzmi: „Z kontekstu niewątpliwie wynika, że pozwany i (...) Spółka z o.o. współdziałały ze sobą, wymieniały się informacjami i przekazywały sobie wzajemnie orzeczenia (...)”. W ocenie powoda obie ww. firmy miały na celu wyeliminowanie z postępowań przetargowych oferty powoda. Ma zatem całkiem inny, niż twierdzi powódka wzajemna, wydźwięk.

Sąd Okręgowy wskazał, że w świetle ustalonej chronologii, zdarzeń twierdzenia powódki były usprawiedliwione.

Sąd I instancji nie dopatrył się również naruszenia przez pozwaną wzajemną przepisów art. 10 ust. 1 i art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Powołanie art. 10 ust. 1 u.z.n.k nie ma, zdaniem sądu, żadnego uzasadnienia w okolicznościach sprawy, szczególnie, że i sama powódka wzajemna definiuje działanie spółki (...), w odniesieniu do złożonej przez nią oferty. (...) w żaden sposób nie udowodniła, że oferowany w przetargu stent (...) był nieprawidłowo oznaczony.

Sąd I instancji stanął na stanowisku, że w pkt 4. pozwu wzajemnego przyjęta została nieprawidłowa konstrukcja łącząca sankcje zakazowe nakładane na pozwanego w konsekwencji popełnienia przezeń czynu nieuczciwej konkurencji (art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k.) z deliktem z art. 415 k.c., za który sprawca ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą. Oceniając roszczenie w kontekście art. 14 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 2 u.z.n.k., Sąd Okręgowy uznał je za nieudowodnione. Weryfikacja prawdziwości kwestionowanej informacji wymaga, zdaniem sądu, wiadomości specjalnych, konieczne było więc przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, której niezawnioskowanie obciąża powódkę wzajemną, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie w części oddalające powództwo główne zaskarżyła powódka i zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

naruszenie prawa procesowego, tj.:

art. 6 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. przez błędne przyjęcie, że w procesie o ochronę dóbr osobistych to na powódzie spoczywa ciężar wykazania nieprawdziwości twierdzeń pozwanego, podczas gdy ciężar wykazania zgodności twierdzeń z prawdą spoczywa na pozwanym; w konsekwencji oddalenie powództwa, na podstawie przyjęcia, że powód nie udowodnił nieprawdziwości twierdzeń pozwanego;

art. 233 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. przez pominięcie mocy dowodowej dokumentu urzędowego -pisma Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych z dnia 22 kwietnia 2013 r., w którym zaświadcza się, że twierdzenia pozwanego zawarte w odwołaniu do (...) z dnia 15 maja 2012r. nie są prawdziwe; w konsekwencji błędne nieustalenie nieprawdziwości twierdzeń pozwanego;

art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 180 ust. 1 i 3 oraz 192 ust. 2 pzp, przez przyjęcie, że rozstrzygnięcie Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 25 maja 2012r., KIO 981/12 „nie stanowi potwierdzenia zgodności oferty (...) z warunkami zamówienia”; podczas gdy rozstrzygnięcie to było prawomocnym wyrokiem, wydanym przez organ (...) ustawowo powołany do rozstrzygania o zgodności ofert z warunkami zamówienia; w konsekwencji błędne nieustalenie, że twierdzenia pozwanego zawarte w odwołaniu z dnia 15 maja 2012r. nie są prawdziwe;

art. 233 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że celem działania pozwanego nie było przysporzenie sobie korzyści, podczas gdy pozwany sam przyznał w odpowiedzi na pozew, iż działał w celu uzyskania korzystnego dla siebie wyroku (...) a stawiane zarzuty były instrumentalnie podporządkowane temu celowi; a nadto podobnie zeznał świadek M. Ż.; w konsekwencji zaniechanie ustalenia, że nieprawdziwe zarzuty pozwanej zostały sformułowane w celu uzyskania kosztem powoda korzystnego rozstrzygnięcia w postępowaniu przetargowym;

naruszenie prawa materialnego, tj.

art. 23 i 24 k.c. przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu za podstawę oceny bezprawności działania naruszcyciela przesłanki „całkowitego nieuzasadnienia” naruszenia; podczas gdy prawo nie przewiduje i nie definiuje takiej przesłanki jako przesłanki uwolnienia się od odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych;

art. 23 i 24 k.c. przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że nieprawdziwe twierdzenia, iż przedsiębiorca, działający na rynku wyrobów medycznych „wprowadza w błąd”; „przypisuje wyrobowi medycznemu właściwości, których ten nie posiada”; „sugeruje zastosowanie lub właściwości wyrobu inne niż deklarowane przy wykonaniu oceny zgodności”; „popelnia czyn nieuczciwej konkurencji”; „przez nieuczciwy, nieodpowiadający wymogom prawa opis towaru”; „narusza przepisy art. 8ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy o wyrobach medycznych, poprzez przypisanie stentowi właściwości, których nie posiada...” nie naruszają renomy i dobrego imienia tego przedsiębiorcy;

art. 23 i 24 k.c. przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że forma pisma procesowego wyklucza naruszenie dóbr osobistych, przez stwierdzenia w tym piśmie zawarte;

art. 23 i 24 k.c. przez ich wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu nienaruszenia dóbr osobistych powoda, mimo sformułowania przez pozwanego nieprawdziwych twierdzeń o produktach i postępowaniu powoda, naruszających jego renomę i dobre imię jako producenta i sprzedawcy wyrobów medycznych;

art. 14 i 18 u.z.n.k. przez ich wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że pozwany nie ponosi winy ewentualnej, mimo oparcia publicznie sformułowanych, nieprawdziwych twierdzeń, wyłącznie na podstawie (błędnych) założeń i w celu uzyskania kosztem powoda korzystnego rozstrzygnięcia w postępowaniu przetargowym;

art. 3 u.z.n.k. przez jego niezastosowanie, mimo naruszenia przez pozwanego reguł uczciwej konkurencji, w tym dobrych obyczajów;

art. 14 i 18 u.z.n.k. i art. 3 u.z.n.k. przez ich wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu nienaruszenia przez pozwanego reguł uczciwej konkurencji, mimo że pozwany rozpowszechnił nieprawdziwe informacje o

przedsiębiorstwie powoda (art. 14 ust. 1 u.z.n.k.) poprzez działanie sprzeczne z prawem i dobrymi obyczajami, czym zagroził interesowi powoda i ten interes powoda naruszył.

Wskazując na powyższe powódka główna wniosła o zmianę wyroku w zakresie pkt I. przez nakazanie pozwanemu (...) Spółka z o.o. złożenia pisemnego oświadczenia określonego w sprecyzowanym powództwie głównym (k. 352-354, k. 461) i zasądzenie od pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. kosztów procesu według norm przepisanych, wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Apelację wniosła również powódka wzajemna, która zaskarżyła wyrok w części oddalającej powództwo wzajemne w zakresie żądania zapłaty odszkodowania 3.712 zł i rozstrzygnięcia o kosztach procesu

Wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa procesowego, tj. art. 212 § 1, 229, 230, 233 § 1 oraz 278 § 1 k.p.c, wobec uznania, że roszczenie jest nieudowodnione, ponieważ, zdaniem sądu weryfikacja prawdziwości kwestionowanej przez powódkę wzajemną informacji o wyrobie (...), zawartej w złożonej przez pozwanego wzajemnego ofercie wymagało wiadomości specjalnych, co miało wpływ na wynik sprawy, ponieważ doprowadziło do nierozpoznania przez Sąd Okręgowy istoty sprawy oraz powstrzymaniu się od weryfikacji materiału dowodowego, przedstawionego na poparcie roszczenia procesowego powódki wzajemnej, a przez to pominięcie prawidłowo udowodnionych przez powódkę wzajemną faktów.

Wskazując na powyższe powódka wzajemna domagała się uchylenie wyroku w zakresie pkt II.1, w części oddalającej powództwo wzajemne (...) przeciwko (...) sp. z o.o. o zapłatę kwoty 3.712 zł i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tej części Sądowi Okręgowemu w Warszawie oraz uchylenie wyroku w zakresie pkt 11.2, tj. w części zasądzającej od (...) na rzecz (...) sp. z o.o. zwrot kosztów procesu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tej części Sądowi Okręgowemu w Warszawie, z uwzględnieniem kosztów postępowania w II instancji wedle norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacje obu stron nie zasługują na uwzględnienie.

Odnośnie do apelacji powódki głównej należy wskazać, że zasadnie skarżąca podnosi, iż sąd I instancji nieprawidłowo rozłożył ciężar dowodu w zakresie roszczenia o ochronę dóbr osobistych. Trafnie powódka zarzuca Sądowi Okręgowemu, że to na pozwaną spoczywał ciężar dowodu wykazania, że zawarte w odwołaniu do Krajowej Izby Odwoławczej twierdzenia o nieprawidłowościach w ofercie powódki były prawdziwe. Chociaż słusznie sąd I instancji wskazuje, że ocena przedmiotowych okoliczności wymaga wiadomości specjalnych, to skutek zaniechania inicjatywy dowodowej, wobec domniemania bezprawności przewidzianego w art. 24 § 1 k.c., obciąża pozwaną. W konsekwencji Sąd Apelacyjny ustalił, że oferta (...) spółka z o.o. złożona w ramach postępowania przetargowego prowadzonego przez (...) Szpital Specjalistyczny (...) w K. była zgodna z SIWZ.

W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia stanu faktycznego dokonane przez sąd I instancji i uznał je za własne.

Poczynienia ustaleń zgodnych z twierdzeniami powódki głównej, odnośnie do spełniania przez ofertę wymogów określonych w SIWZ, czyni bezprzedmiotowymi analizę pozostałych zarzutów poświęconych tej kwestii (zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 180 ust. 1 i 3 oraz 192 ust. 2 p.z.p.)

Zgodzić się należy również z powódką, że twierdzenia zawarte w odwołaniu, iż oferuje produkty, na które nie posiada prawem wymaganych certyfikatów, mogą naruszać jej renomę, jednakże nie oznacza to automatycznie, że działanie pozwaną było bezprawne. W przedmiotowej sprawie, w ocenie sądu II instancji, mamy do czynienia z kontraktem wyłączającym bezprawność działania pozwaną.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że strona, która w procesie, realizując przysługujące jej prawo do obrony, składa oświadczenia naruszające dobra osobiste drugiej strony, działa bezprawnie wówczas, gdy przedstawia

fakty i oceny ze świadomością niezgodności ich z prawdą. Analogiczne rozważania należy, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zastosować do każdego przypadku korzystania przez stronę z prawem przewidzianych środków ochrony prawnej. W niniejszej sprawie mamy do czynienia właśnie z takim przypadkiem.

Strona pozwana realizowała, w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, przysługujące jej prawo do złożenia odwołania zgodnie z art. 180 i nast. ustawy Prawo zamówień publicznych. Powyższa regulacja stanowi realizację, zagwarantowanych w Dyrektywie Rady z 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.Urz.U.E.L Nr 395, str. 33), zasad zapewnienia systemu procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych. Prawo zamówień publicznych gwarantuje również prawo do złożenia odwołania od orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej do sądu powszechnego. Złożenie odwołania w ramach postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego stanowi zatem realizacją Konstytucyjnego prawa do sądu wyrażonego w art. 45 Konstytucji RP.

Konsekwencją powyższego jest przyjęcie, że pozwana korzystała z przysługujących jej środków ochrony prawnej. Ciąg ustalonych przez sąd I instancji faktów, który był w istocie pomiędzy stronami niesporny, prowadzi do wniosku, że pozwana nie działała ze świadomością przedstawiania nieprawdziwych zarzutów odnośnie do legalności wprowadzania do obrotu przez powódkę spornych stentów. Sama powódka główna wskazuje, że dane, które zawarte były w instrukcji, nie są umieszczone w certyfikacie zgodności. Szczegółowe dane zawarte w raporcie laboratorium badawczego nie stanowiły załącznika do oferty. Zmiana wartości ciśnienia RBP w kolejnej wersji instrukcji mogła rodzić u pozwanej podejrzenia, że ciśnienie o wartości 16 atmosfer nie jest objęte certyfikatem zgodności. W swoim odwołaniu pozwana zatem wskazywała okoliczności, o których była przekonana, że były prawdziwe. Co więcej, pozwana sporządziła odwołanie, jak słusznie wskazał sąd I instancji, „w sposób wyważony, nieodbiegający od innych tego rodzaju pism składanych w postępowaniach cywilnych i administracyjnych, z użyciem sformułowań właściwych językowi prawnemu i prawniczemu.”

Pomimo zatem odmiennych ustaleń dokonanych przez sąd II instancji, ocena zasadności powództwa, wywodzonego z naruszenia dóbr osobistych, dokonana przez Sąd Okręgowy, jest trafna. Skoro wniesienie przez pozwaną odwołania w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego o treści załączonej do pozwu nie jest działaniem bezprawnym, powództwo o ochronę dóbr osobistych powódki głównej nie znajduje usprawiedliwienia w świetle art. 23 k.c.

W zakresie rozważań odnoszących się do zaniechania czynu nieuczciwej konkurencji, Sąd Apelacyjny w całości przyjmuje ocenę prawną, dokonaną przez sąd meriti, za własną. W uzupełnieniu przedmiotowej argumentacji podnieść należy, że skoro zawarcie w odwołaniu przez pozwaną kwestionowanych sformułowań zostało oceniane jako działanie w ramach kontratypu wyłączającego bezprawność, zachowanie takie nie może stanowić również czynu nieuczciwej konkurencji. Bezprawność bowiem to obiektywna nieprawidłowość zachowania oceniana nie tylko w świetle przepisów prawa, ale również zasad współzycia społecznego czy dobrych obyczajów. Mając na uwadze powyższe, zarzuty naruszenia art. 3, art. 14 i 18 u.z.n.k. należy uznać za chybione.

Z powyższych względów, apelacja powódki głównej, na podstawie art. 385 k.p.c., podlega oddaleniu.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji powódki wzajemnej, kwestionującej rozstrzygnięcie sądu I instancji w zakresie żądania odszkodowania w kwocie 3.712 zł, należy wskazać, że w świetle poczynionych ustaleń, iż oferta powódki głównej była zgodna z SIWZ, roszczenie powódki wzajemnej o zasądzenie utraconego zysku jest bezprzedmiotowe. Zgodzić należy się z prawidłową oceną dokonaną przez sąd I instancji, że to na powódce wzajemnej spoczywał obowiązek wykazania, że pozwana wzajemna działa niezgodnie z prawem, co skutkowało szkodą objętą pozwem. Powódka ciężącemu na niej obowiązkowi nie sprostała. Nie można zgodzić się z zarzutami, że czynienie ustaleń na okoliczność właściwości stentów oferowanych przez pozwaną wzajemną, wobec sprzecznego z twierdzeniami powódki wzajemnej stanowiska zwartego chociażby w piśmie Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych z 22 kwietnia 2013 r. oraz decyzji (...), nie wymaga wiadomości specjalnych. Przeciwnie, dowód taki, jak słusznie wskazał sąd I instancji, jest niezbędny, a powódka

wzajemna (stosowanie do reguł zwartych w art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. i 232 k.p.c.) ponosi skutki zaniechania w tym zakresie. Z powyższych względów, zarzuty naruszenia art. art. 212 § 1, 229, 230, 233 § 1 oraz 278 § 1 k.p.c. należy uznać za chybione.

W konsekwencji apelacja powódki wzajemnej podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Wobec oddalenia apelacji obu stron, sąd II instancji, na podstawie art. 100 k.p.c w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zniósł wzajemnie koszty postępowania apelacyjnego.